

Žalobci se domnívají, že výše popsané jednání žalovaného naplňuje znaky generální klauzule nekalé soutěže (§ 44 odst. 1 obchodního zákoníku) a její speciální skutkové podstaty klamavé reklamy (§ 45 obchodního zákoníku). Uvedená praxe významně ztěžuje spotřebitelům porovnání cenových nabídek jednotlivých soutěžitelů na trhu, což v konečném důsledku může vést k tomu, že učiní rozhodnutí o tom, zda a s kým uzavřou smlouvu o přepravě, které by neučinili, pokud by byli od počátku informováni o celkové ceně cestovního, za kterou je možné let skutečně realizovat. Ujma spotřebitelům a soutěžitelům se projevuje i v rámci širšího trhu přepravních služeb, a to ve vztahu k jiným druhům dopravy, kde jsou ceny cestovního inzerovány v konečné výši (viz Tab. 1). Navíc se tato praxe rozšířila z trhu služeb letecké přepravy i na trh cestovních zájezdů.

Uvedená praxe, nikoliv ovšem pouze vinou žalovaného, se stala na trhu služeb letecké přepravy standardní, ačkoliv se nejedná o praxi v rámci letecké dopravy původní, nýbrž o poměrně nový fenomén. Počet typů povinných poplatků, které jsou vyčleňované z inzerované ceny letu a které představují jednotlivé náklady leteckého dopravce, se stále zvyšuje. Letečtí dopravci z ceny letecké dopravy pro účely reklamy vyčleňují např. letištní poplatek, který je odváděn letišti za přepraveného cestujícího, poplatek bezpečnostní, palivový, pojišťovací, servisní aj. Žalovaný uvedl na trh nový poplatek, a to za použití platební karty. Motivem tohoto jednání je přitom konkurenční boj leteckých dopravců s cílem využít základní cenu letenky bez souvisejících povinných poplatků pro marketingové účely s cílem připoutat pozornost spotřebitele cenou, která se jeví na první pohled jako cena nejnižší. Důkazem tohoto jednání je i klamavá reklama společnosti SkyEurope v rámci reklamní kampaně „ČAS na změnu“, jejíž součástí je i inzercce cen vybraných letenek za mínus 10 Kč. Tímto vývojem se snižuje přehlednost trhu služeb letecké přepravy a znejasňuje se povaha poskytovaných služeb a v konečném důsledku dochází k erozi standardu přístupu soutěžitelů k spotřebitelům. Hospodářská soutěž probíhá už nejen v podobě soutěže různých nabídek služeb, ale i inovativními způsoby stanovení, co patří do ceny služby, a sdělení této ceny v inzerci, což vede k situaci, že ačkoliv je hlavním předmětem reklamy soutěžitelů cena jejich služeb, spotřebitelé na jejím základě nejsou schopni tyto ceny mezi sebou porovnat, protože se nejedná o ceny, za které je možné služby soutěžitelů uskutečnit. Dle názoru žalobců přitom neexistuje oprávněný důvod, proč by měly být ceny za leteckou přepravu inzerovány ve výši snížené o jednotlivé náklady, které s poskytnutím služby poskytovateli vznikají a které budou v průběhu rezervace k základní ceně povinně připočítány. Uvedené jednání je mimo jiné v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně odst. 2 písm. a) a c). Z veřejnoprávních předpisů je zákaz klamavé reklamy navíc stanoven v § 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění novel. Z těchto důvodů žalobci popsanou praxi považují za rozpornou s dobrými mravy hospodářské soutěže.

Žalobci napadají i legitimitu a legalitu podstaty konkrétních poplatků. Poplatek za platbu platební kartou je žalobcem účtován ve výši 75 Kč za každý uskutečněný let, tzn. při objednávce zpátečního letu 2 x 75 Kč (tj. 150 Kč), při objednávce zpátečního letu pro dvě osoby 300 Kč (4 x 75 Kč) atd. Držiteli karty bývá standardně bankou, která kartu vydala, smluvně garantováno bezplatné používání platební karty (viz sazebníky bank tvořící přílohu této žaloby). Tato garance se pravidelně přenáší do smluv o akceptaci platebních karet mezi bankami a obchodníky karty přijímajícími, v podobě zákazu znevýhodnění zákazníků platících platebními kartami. V případě, že smlouva o akceptaci platebních karet zákazníků žalobce obsahuje tento závazek, je praxe žalovaného dle názoru žalobců v rozporu s dobrými mravy, tedy jednáním zakázaným § 6 zákona o ochraně spotřebitele, i s dobrými mravy hospodářské soutěže a s ohledem na výše popsané klamavé inzerování cen je jednáním nekalosoutěžním.

Obdobně druhá kategorie povinných poplatků účtovaná žalovaným, „přepravní poplatky a daně“, představuje pouze náklady žalovaného spojené s poskytnutím služby letecké přepravy a nikoliv náklady jeho zákazníků za dodatečné oddělitelné související služby hrazené fakultativně, což by jejich oddělené účtování ospravedlnilo. Dokladem toho je ceník Letiště Praha, s.p., který jako povinného odvádět poplatky, včetně poplatků za použití letiště cestujícím, uvádí vždy dopravce. Jednotliví letečtí dopravci do „povinných poplatků“ zahrnují různé náklady a účtují je v různé výši, a tedy spotřebitel nemá možnost z inzerovaných „cen letenek“ určit, který z dopravců v konečném důsledku nabízí nejvýhodnější cenu (viz. Tab. 2). Zároveň však označování „povinných poplatků“ jako „letištních poplatků, tax a daní“ vzbuzuje zdání, že se jedná pouze o jakousi dodatečnou, vedlejší a navíc u všech soutěžitelů obligatorní a stejnou část ceny (ve smyslu daňové povinnosti), a že celková cena je tvořena v rozhodující míře uváděnou „základní“ cenou.

Vzhledem k výše uvedenému se žalobci domnívají, že jednání naplňuje nezbytné znaky nekalé soutěže, jmenovitě, že je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům i spotřebitelům a že je v rozporu s dobrými mravy soutěže.

Tab. 1: Praha-Amsterdam, 12.2.2007, porovnání „zdarma letenky“ žalovaného s nabídkou autobusové společnosti

Společnost	„Základní“ inzerovaná cena (Kč)	„Taxy“, „Poplatky“atd. celkem (Kč)	Výsledná cena (Kč)
SkyEurope (letišťe Shiphol)	-1	852,01	852,01
Eurolines (autobusová doprava)	900	0	900

Tab. 2: Praha-Milán, 23.2.2007, porovnání „levnější“ ceny letu žalovaného s nabídkou konkurenční letecké společnosti.

Společnost	„Základní“ cena (Kč)	„Taxy“, „Poplatky“atd. celkem (Kč)*	Výsledná cena (Kč)*
SkyEurope (letišťe Bergamo)	-1	852,01	852,01
EasyJet (letišťe Malpensa)	269	280	549